

Židia utekajú z Európy a politici nie a nie priznať, že takmer všetci Židia zavraždení alebo napadnutí vo Francúzsku od roku 2006 boli obeťami moslimov.

- CZ24 News | 29. ledna 2020

EU: Politici odmietajú pripustiť, že takmer všetci Židia zavraždení alebo napadnutí vo Francúzsku od roku 2006 boli obeťami moslimských antisemitov.

3. decembra 2019 odhlasovalo francúzskej Národné zhromaždenie uznesenie, ktorým prijalo definíciu antisemitizmu podľa Medzinárodnej aliancie pamäti holokaustu.

Uznesenie zdôraznilo, že definícia "zahŕňa prejavy nenávisť voči štátu Izrael len preto, že to je židovská komunita."

Poslanec Meyer Habib, ktorý toto uznesenie podporil, predniesol vášnivú a dojemnú reč, v ktorej zdôraznil rozsah antisemitskej hrozby v dnešnom Francúzsku a úzku väzbu medzi nenávisťou voči Židom a nenávisťou voči Izraelu:

"Od roku 2006 bolo vo Francúzsku zavraždených dvanásť Francúzov, len preto, že to boli Židia. Hoci Židia predstavujú menej ako jedno percento populácie, tak polovica rasistických činov spáchaných vo Francúzsku bola spáchaná proti Židom. Antisionizmus je ideológia posadnutá démonizáciou Izraela zneužívajúca antirasistickú a antikoloniálnu rétoriku majúcu za cieľ zbaviť Židov ich identity. "

Dodal, že získanie dostatočného počtu poslaneckých hlasov pre prijatie tohto uznesenia bolo kvôli všeobecnému nedostatku "politickej odvahy" nesmierne ťažké.

Pokiaľ ide o antisemitizmus a Izrael, tak táto odvaha bohužiaľ vo Francúzsku chýba všeobecne.

Francúzski politickí lídri často vyhlasujú, že boj proti antisemitizmu je pre nich nanajvýš dôležitý a hovoria to zakaždým, keď je v krajine zavraždený Žid.

Zdá sa však, že sú pripravení bojovať výhradne s pravicovým antisemitizmom.

Títo politici absolútne odmietajú pripustiť, že všetci Židia zavraždení alebo napadnutí vo Francúzsku od roku 2006 boli obeťami moslimských antisemitov.

O tom francúzski politickí lídri nikdy nehovoria, píše Guy Millière v článku uverejnenom na webe Gatestone Institute.

Zdá sa, že sú úmyselne slepí voči islamskému antisemitizmu, ktorý je zakorenený v koráne a v Hadísoch a v 30. rokoch minulého storočia bol značne posilnený priateľstvom medzi nacistami a Veľkým jeruzalemským muftim Hadži Amínom al-Husajním.

Údajne "legitímna" moslimská nenávisť kvôli "sionistickým zločinom" odvtedy maskuje moslimskú nenávisť voči Židom všeobecne.

Francúzski politickí lídri tiež zdanlivo odmietajú vidieť ďalšiu formu antisemitizmu, ktorá je teraz na vzostupe: ľavicový antisemitizmus.

Práve tento ľavicový antisemitizmus úspešne používa masku antisionizmu k šíreniu protižidovskej nenávisťi.

Francúzski politickí lídri nikdy nehovoria o tom, ako francúzske mainstreamové médiá opisujú Izrael, ani o dôsledkoch týchto článkov a správ.

Izrael je neustále – a falošne – popisovaný ako zločinecká krajina, ktorej vojaci dennodenne bezohľadne zabíjajú Arabov a ktorej občania "ilegálne okupujú" územia (ktoré je už dlhšie ako 3 000 rokov židovskou domovinou), ktoré by malo patriť inému národu, a ktorý je tak kruto pripravený o všetko.

Francúzski politickí lídri nekritizujú protiizraelské články a správy: Spôsob, akým väčšina z nich hovorí o Izraeli, je rovnako protiizraelská ako tie najhoršie protiizraelské články.

Vláda sama o sebe nie je o nič lepšia. Keď sú pri teroristickom útoku zavraždení izraelskí Židia, francúzska vláda zverejní vyhlásenie, v ktorom útok "odsudzuje" a nalieha na Izrael, aby "prejavil zdržanlivosť" a vyhol sa "začatiu cyklu násilia".

Pokiaľ dôjde k útoku vo východnej časti Jeruzalema alebo na Západnom brehu, tak francúzska vláda vyhlási, že "Východný Jeruzalem" a Západný breh sú "palestínske územia, ktorá Izrael nezákonne okupuje."

Tým však francúzska vláda hovorí, že by tam Židia nemali byť, že vina je na strane židovských obetí a že tí, ktorí na ne zaútočili, k tomu mali dobrý dôvod.

Keď minister zahraničia USA Mike Pompeo 12. novembra 2019 povedal, že židovské osady nachádzajúce sa na sporných územiach nie sú v rozpore s medzinárodným právom, francúzska vláda okamžite vydala vyhlásenie, že "izraelská politika kolonizácie palestínskych okupovaných území je nezákonná podľa medzinárodného práva, a najmä podľa medzinárodného humanitárneho práva."

Táto reakcia je v súlade s postojmi francúzskej vlády v posledných rokoch: Keď prezident USA Donald J. Trump uznal Jeruzalem ako hlavné mesto Izraela a presunul tam veľvyslanectvo USA, francúzsky prezident Emmanuel Macron vyhlásil, že tento jeho krok je "zásadný omyl" a zdôraznil, že francúzske veľvyslanectvo zostane v údajnom hlavnom meste Izraela – Tel Avive.

V oficiálnom vyhlásení sa ďalej uvádza, že Francúzsko je "priateľom Palestíny" a podporuje "vytvorenie palestínskeho štátu s Jeruzalemom ako jeho hlavným mestom".

Francúzsko neuznáva Jeruzalem ako súčasť izraelského územia: Francúzsky konzulát v Jeruzaleme je vo francúzskych oficiálnych dokumentoch označovaný ako "francúzsky konzulát v Jeruzaleme"; slovo "Izrael" tam chýba.

Keď francúzski občania žijúci v Izraeli hlasujú vo francúzskych voľbách, volebné hlasy z Jeruzalema sa vo Francúzsku počítajú oddelene od ostatných hlasov francúzskych občanov žijúcich v Izraeli.

V Inštitúte arabského sveta, ktorý bol otvorený v centre Paríža v roku 1987 a bol financovaný arabskými krajinami a francúzskou vládou, sa konajú konferencie a výstavy, ktoré sa často zadúšajú nenávisťou k Izraelu.

V súčasnosti môžu návštevníci na výstave nazvanej "AlUla, zázrak Arábia" vidieť mapu, kde je celý štát Izrael označený ako "palestínske územie".

Slovo "Izrael" tam bolo pripísané vedľa "palestínskych území" až po proteste židovských organizácií.

Takmer všetky vraždy Židov vo Francúzsku boli spáchané moslimskými antisemitmi, ktorí absolútne nespravodlivo identifikujú francúzskych Židov so "zločineckým Izraelom".

Mohamed Merah, ktorý v Toulouse zavraždil židovských školákov, povedal policajtovi, že zabil židovské deti, pretože "Židia zabíjajú palestínske deti", a že "to mnohokrát videl v správach francúzskej televízie."

Francúzsku vládu však ani nenapadlo, aby požiadala francúzske televízne stanice, aby boli opatrnejší a aby sa vyhli čomukoľvek, čo by mohlo byť považované za podnecovanie k nenávisti a k vraždám francúzskych Židov.

V súčasnej dobe je Meyer Habib takmer jediným francúzskym poslancom, ktorý odsudzuje antisemitizmus, antisionizmus, antiizraelskú zaujatosť francúzskych médií a antiizraelské postoje francúzskej vlády a mnohých politikov.

Meyer Habib musí so svojou rodinou žiť pod nepretržitou policajnou ochranou, pretože často dostáva antisemitské vyhrážky smrťou. Zastupuje francúzskych občanov žijúcich v zahraničí - v Izraeli, Taliansku a Turecku; nikde vo Francúzsku samotnom by nebol zvolený.

Meyer Habib tiež povedal, že uznesenie z 3. decembra 2019 je len nezáväzné uznesenie. Hlasovala pre neho len menšina poslancov.

Jediným dôvodom, prečo bolo schválené, bolo to, že sa mnoho poslancov rozhodlo zdržať hlasovania. Niektorí hlasovali proti a znovu hrdo vyhlásili, že sú "antisionisti".

V každom prípade sa toto uznesenie nestane zákonom a nebude mať žiadny praktický dopad.

Je takmer isté, že francúzske médiá, politickí vodcovia a vláda svoje nepriateľské postoje voči Izraelu nezmenia. Žiadny francúzsky politický líder nepodporí Meyera Habiba a neodváža sa nesúhlasiť s vyhláseniami francúzskej vlády týkajúcich sa Izraela, až na to, keby povedal, že francúzska vláda je stále príliš proizraelská.

Vo Francúzsku rýchlo dochádza k demografickej zmene, a médiá, politickí lídri aj vláda sa podľa toho správajú. Židia tvoria stále sa znižujúci podiel francúzskej populácie - 0,6% - a nemajú žiadnu politickú váhu.

Francúzska moslimská populácia závratne rastie a už tvorí viac ako 12% z celkového počtu obyvateľov. Bez hlasov moslimov je dnes vo Francúzsku už takmer nemožné vyhrať voľby.

Tých niekoľko ľudí, ktorí ešte stále kritizujú islam a moslimský antisemitizmus vo Francúzsku, je nemilosrdne napádaných islamskými organizáciami a francúzske súdy im ukládajú tvrdé tresty.

4. decembra 2019, požiadala prokurátorka súd, aby odsúdila Christine Tasinovou, prezidentku antiislamského hnutia "Republikánsky odpor".

V júni 2017 napísala Christine Tasin článok obsahujúci tieto vyhlásenia: "Protimoslimské činy rozhnevaných ľudí sú v krátkodobom alebo strednodobom horizonte nevyhnutné vo Francúzsku aj vo všetkých európskych krajinách, ktoré teraz zažívajú moslimskú inváziu" a "islam je zrejme nezlučiteľný so západnou civilizáciou".

Christine Tasin bola obvinená organizáciou "Kolektív proti islamofóbii vo Francúzsku" (CCIF) z podnecovania "terorizmu proti moslimom".

CCIF je organizácia založená francúzskymi moslimami a je francúzskou pobočkou Moslimského bratstva.

Prokurátor uviedol, že obvinenie vznesené hnutím CCIF je "absolútne opodstatnené" a že Christine Tasin "musí dostať lekciu".

Christine Tasin by sa tak mohla stať prvou osobou vo Francúzsku, ktorá bude poslaná do väzenia za "zločin islamofóbie".

Mnoho účastníkov islamskej a ľavicovej demonštrácie proti "islamofóbii" v Paríži 10. novembra 2019 vykrikovalo výslovne antisionistické slogany, napríklad "Izrael vraždí" a "Palestína vyhrá". Niekoľko demonštrantov nieslo vlajky Palestíny a Hamasu.

O týždeň neskôr sa na demonštrácii odsudzujúcej islamský terorizmus zišlo menej ako 2 000 ľudí.

30. októbra 2019 otvoril prezident Macron v Paríži Európske centrum pre judaizmus a pri tejto príležitosti čítal mená všetkých Židov, ktorí boli v posledných rokoch vo Francúzsku zavraždení.

Vrahov však nemenoval. Iba odsúdil "odpornú beštiu", výraz vymyslený Bertoltom Brechtom, ktorý sa teraz vo Francúzsku často používa ako nálepka pre sympatizantov nacizmu.

Macron sa zmienil o hrozbe, ktorú predstavujú "tí, ktorí chcú zasiať nenávisť a rozpory", a vyjadril podporu moslimom zraneným pri neúspešnom útoku na mešitu v meste Bayonne v juhozápadnom Francúzsku.

A potom sa Macron pozitívne rozhovoril o dobe, keď bola veľká časť Španielska moslimská, a povedal, že v Andalúzii "Židia napriek svojmu občianskemu statusu dhimmi vybudovali neobyčajnú kultúru."

Spisovateľka Barbara Lefebvre vidí v Macronovom prejave chválu židovského prijatia dhimmikracie (prijatie štatútu "tolerovaného" občana pod vládou islamu, niekedy platiaceho "ochrannú" daň - džizju) a podvolenia sa, ktoré s tým súvisí.

Napísala, že "vyvolávanie hnedého moru a temných hodín našej histórie na opísanie hrozby, ktorú Židia žijúci vo Francúzsku čelia, je historickou a politickou urážkou", a že Macronova reč pripravila cestu pre budúce odsúdenie francúzskych Židov k voľbe z dvoch možností: "Odsťahujte sa z krajiny alebo sa uzavrite do svojej komunitnej bubliny ako občania dhimmi v krajine islamu."

Francúzsko nie je v Európe výnimkou. Antisemitizmus silnie naprieč celým európskym kontinentom a jeho protagonistami sú často imigranti zo Stredného východu. Úrady však napriek tomu stále hovoria iba o "pravcovom antisemitizme".

V Nemecku vykonal Spolkový úrad pre ochranu ústavy analýzu moslimských útokov spáchaných proti Židom v roku 2017 - výslovne však odmietol spomenúť to, že tieto útoky boli antisemitské, a namiesto toho ich pripísal "náboženským a kultúrnym vzorcom, ktoré si so sebou moslimskí

imigranti prinášajú do Nemecka. ”

Nemecký minister zahraničia Heiko Maas dodal, ako by to mohlo byť ospravedlnenie, že moslimovia prichádzajúci do Nemecka “pochádzajú z krajín, v ktorých mocní ľudia podnecujú k nenávisti voči Židom a Izraelu.”

Štúdiá vykonaná v Spojenom kráľovstve Inštitútom pre výskum židovskej politiky (Institute for Jewish Policy Research) ukázala, že antisemitizmus prevláda medzi britskými moslimami ďaleko viac než medzi ostatnými občanmi krajiny – štúdiá však bola citovaná iba v britskej židovskej tlači.

Lavicový antisemitizmus kvitne po celej Európe. Lavičiari sa všade snažia zamiesť pod koberec antisemitizmus imigrantov zo Stredného východu.

V Spojenom kráľovstve umožnilo ultraľavicovej krídlo Labouristickej strany (poznámka prekladateľa: hnutie “Momentum”) veľkému počtu antisemitov vstúpiť do strany.

Líder Labouristickej strany Jeremy Corbyn bol nedávno obvinený britským vrchným rabínom Ephraimom Mirvisom z “protižidovského rasizmu”.

Väčšina hlavných európskych médií je orientovaná rovnako antiizraelsky ako hlavné francúzske médiá.

Josef Schuster, prezident Ústrednej rady Židov v Nemecku, označil v júli 2019 článok vydaný časopisom Spiegel za článok plný “antisemitských kliše” hanobiacich Izrael. A to bol jediný článok takého zamerania v nemeckej tlači. Shuli Davidovich, izraelská tlačová atašé v Londýne, povedala pred desiatimi rokmi:

“Niektoré noviny rozhodne nikdy nepriznajú Izraelu akúkoľvek zásluhu ... pre niektorých ľudí, najmä v redakciách novín ako je The Guardian, Izraelčania nemajú ľudskú tvár. Sú to pre nich len prilby, pušky, agresori, okupanti.”

Dodnes sa nič nezmenilo. Denník The Guardian často publikuje články podporujúce ekonomický a kultúrny bojkot Izraela.

Komentátor Manfred Gerstenfeld zaznamenal rastúci počet antisemitských karikatúr, ktoré teraz sprevádzajú protiizraelské články v európskej tlači.

Upozornil na to, že antisemitskými karikatúrami oplýva napríklad Nórsko – krajina, kde žije len 700 Židov.

Mnoho týchto karikatúr, povedal, zobrazuje Židov ako “parazitov”, presne tak ako v médiách moslimských krajín.

Väčšina európskych politických lídrov je voči Izraelu rovnako nepriateľská ako politickí lídri vo Francúzsku.

Európska únia tvrdohlavo obhajuje myšlienku, že sa Izrael musí vrátiť do hraníc dohody o prímerí z roku 1949, často označovaných ako “hranice z roku 1967”.

EÚ tvrdí, že Izrael nelegálne okupuje “palestínske územia”.

Zakaždým, keď Federica Mogherini, politička ktorá bola do novembra 2019 podpredsedníčkou Európskej komisie, hovorí o Blízkom východe, popisuje Izrael ako “okupačnú mocnosť”.

Jej nástupca Josep Borrell sa zasadzuje o jednostranné uznanie palestínskej štátnosti.

“Irán chce Izrael vyhladiť,” povedal. “To nie je nič nové. S tým sa nedá nič robiť.”

Deväť z 28 členských štátov Európskej únie – Švédsko, Cyprus, Malta, Maďarsko, Poľsko, Česká republika, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko – uznávajú “štát Palestínu”, a ignorujú fakt, že palestínska samospráva sa nikdy nevzdala svojho sna vymazať Izrael z mapy a obsadiť jeho území, a že nikdy neprestala páchať teroristické činy.

Demografická transformácia prebiehajúca vo Francúzsku sa šíri tiež po celej západnej Európe a vládnuce orgány takmer všade potichu prijímajú rastúce podvolenie sa islamu.

Politické strany, ktoré sú proti islamizácii, sú tlačené na okraj.

Niektorí stredoeurópski lídri – maďarský premiér Viktor Orbán, premiér Mateusz Morawiecki v Poľsku a prezident Miloš Zeman v Českej republike – sú jediní, kto výslovne odmietajú islamizáciu svojich krajín a prijímajú opatrenia na obmedzenie moslimskej imigrácie.

Často sú odsudzovaní západoeurópskymi lídrami, ktorí ich chcú prinútiť, aby do svojich krajín prijali tisíce imigrantov.

Nie je žiadnym prekvapením, že správy v médiách potvrdzujú, že nárast počtu moslimských imigrantov vedie k širokému vzostupu antisemitizmu.

V roku 2018 sa Agentúra EÚ pre základné práva pýtala Židov v 12 európskych krajinách s najväčším podielom Židov v populácii.

Správa zistila, že “28% opýtaných zažilo nejakú formu obťažovania kvôli tomu, že sú Židia”, “47% sa bojí antisemitských slovných urážok alebo obťažovania a 40% opýtaných sa obáva fyzického útoku”, “38% opýtaných uvažovalo počas posledných piatich rokov o emigrácii kvôli obavám o svoju bezpečnosť. ”

Ďalšie štúdie, ktorú uskutočnila nemecká Univerzita v Bielefelde v roku 2011, ukázala, že 40% dospelých Európanov súhlasilo s tvrdením: “Izrael sa chová voči Palestínčanom ako nacisti voči Židom.”

V článku nazvanom “Judenrein Europe” (“Európa bez Židov”) napísal americký politický komentátor Joel Kotkina, že všetky dostupné dáta ukazujú, že protižidovská nenávisť a protiizraelské predsudky sa budú aj naďalej šíriť po celej Európe a že to môže znamenať koniec prítomnosti Židov na európskom kontinente:

“Po tisícročia, po zničení Druhého chrámu a začiatku diaspóry, bola Európa domovom väčšiny Židov. Táto kapitola histórie končí. Podľa toho ako Židia z európskeho kontinentu utekajú, môžeme očakávať, že do konca tohto storočia zostanú v Európe len židovské cintoríny.”

Dr. Guy Millière je profesor Parížskej univerzity a autor 27 kníh o Francúzsku a o Európe.